

Önmagam vége Jézus!

Faust Gyula

Köszöntés: „*Avagy nem tudjátok-e, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk. Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele eggyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is [azok] leszünk. Tudván azt, hogy a mi ó emberünk ő vele megfeszítettett, hogy megerőtlenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek: Mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól. Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élünk is ő vele.*” Róma 6: 3 – 8.

Énekek: 174; 210: 1-3; 7-9; 226: 1 – 4; 227: 1-5.

Lekció: Róma 6, 1-14

Alapige: „**Eltemettettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy mi képen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképen mi is új életben járjunk.**” Róma 6, 4.

A minap olvastam Kyle Idleman-nak egy gondolatba ejtő írását, melynek ezt a címet adta: „The End Of Me/Jesus,” azaz Önmagam, vagy Énem vége Jézus. Kyle szembenézett azzal az önmagával, akinek születésétől kezdve és életének egy adott pillanatáig minden vele kapcsolatos esemény, szándék, akarat, tetszés, kívánság körülötte forgott és történt. Kyle saját magát látja létezése középpontjába, s amióta eszébe jutja ennek léte közepén álló önmagának kedveskedett, szolgált, de most már vége, egy új útra lép. Bizony jó lenne látnunk Kyle új útját és életét, amiben nem vesz tudomást arról az önmagáról, akinek minden kívánságát lesve szolgálai módon teljesítette is. Mi lesz azzal a léte közepén álló elkényeztetett énjével?

Egyszer az Úr Jézus ezt mondta Simon nevű tanítványának: „Te Péter vagy,” azaz köszikla. Amikor Jézus megmutatta Simonnak az új önmagát, akit az egyház élére állít, a régi Simon-természet nem tűnt el, tovább élt az új Péter alakban is, vagyis a régi, bűn által megrontott és minden rosszra hajlandó természet tovább élt az újjászületett életében is, és újra meg újra előtört. Legyőzte Pétert nagycsütörtök éjszakáján gyávaság formájában, később pedig, amikor Péter első volt az apostolok közt ismét.¹ Akkor Pál apostol figyelmeztette őt, hogy a gyáva Simon természete egészen háttérbe szorította a bátor Pétert.

Pál apostol egy mozdíthatatlan tényt állapít meg: Krisztussal együtt eltemettettünk az Ő halálában, hogy feltámadásának erejével új életben járjunk! A Krisztus halálába való eltemetésünk olyan tőlünk független valóság, mint az, hogy a Föld kering a Nap körül, vagy a

¹ Mikor pedig Péter Antióchiába jött, szemtől szembe ellene állottam, mivel panasz volt rá. Mert mielőtt némelyek oda jöttek Jakabtól, a pogányokkal együtt evett; mikor pedig oda jöttek, félrevonult és elkülönítette magát, félvén a körülmetélkedésből valóktól. És vele képmutatóskodtak a többi zsidók is, úgy hogy Barnabás szintén elcsábított az ő tettetésük által. De mikor láttam, hogy nem egyenesen járnak az evangélium igazságához képest, mondték Péternek mindnyájuk előtt: Ha te zsidó létedre pogány módra élsz és nem zsidó módra, miként kényszerítetted a pogányokat, hogy zsidó módra éljenek? Gal 2:11 – 14.

gravitáció, amelyet akár hiszünk akár tagadunk, a maga törvénye szerint hat és tevékenykedik. Ezt az igazságot a megkereszteltetésünkkel ábrázoltuk ki. De eljutott-e igazán a szívedig Istennek ez az újjáteremtő kegyelme, amit az Úrvacsora ki is ábrázol? Gyakorlatilag így hangzik ez a kérdés: különbözik-e valamiben a hívő ember élete a nem hívőétől? Mert ha nincs ilyen különbség, akkor nem sok értelme van az egész vallásnak, hitnek, imádságnak, isteni kijelentésnek, akkor az egész ügy csak egy terméketlen lelki élvezkedés, lelki kéjelgés, ami nem sokat ér...

A Biblia szerint van különbség igaz keresztyén és a nem Jézus hitével hívő hitetlen között! Éppen ezen a különbségen mérheted le, hogy mit ért számodra az a sok meghallgatott prédikáció. Valóban Isten megváltott gyermeke vagy-e, vagy csak annak képzeled magad? Nietzsche szerint, ha igaz lenne a keresztyénség, akkor sokkal megváltottabbaknak kellene kinézniük a keresztyéneknek. Könyörüljön rajtunk mennyei Atyánk, hogy gyermekein tegye láthatóvá azt, hogy mi hozzá tartozunk!

1) Tehát van különbség, még pedig egy láthatatlan különbség. Igénk így mondja ezt: „Nem vagytok többé a törvény alatt, hanem a kegyelem alatt!” Azt jelenti ez, hogy az embernek az Istennel szemben való jogi helyzetében történt valami változás: átesett egy bírói ítéleten, amelyen bár nagyon is bűnösnek találtatott, mégis egészen érthetetlenül és logikátlanul az ítélet felmentő volt. **MINDEN BŰNÖM BÜNTETÉSE JÉZUS KRISZTUS!** A legsúlyosabb büntetést érdemlő bűnös teljes amnesztiát kapott, teljes kegyelemben, bocsánatban részesült, - és ez a bocsánat azt jelenti, hogy Isten mintegy teljesen elengedett neki, a bűnösnek mindent megbocsátott, Jézus érdeme tökéletesen kitörölte az Isten emlékezetéből mindazt, amit a bűnös valaha vétett ellene! Tehát bűnösnek, vagyis a Jézusban hívő embernek a helyzete, a státusa változott meg a: nincs többé vád alatt, nem áll többé peres viszonyban az Úrral, hanem egy örökérvényű felmentő ítélet hatálya alatt áll! És él! Ha tehát én az Üdvözítő Krisztusban hiszek, akkor Jézusnak a kereszten való elítéltetése számomra minden vád alól teljes és végleges fölmentést jelent. A lelkiismeretem vádja alól is. Nem azért nem vádol Isten, vagy a lelkiismeretem többé, mert nincs miért, ó, nagyon is van, - de az mind meg van bocsátva! Föl vagyok mentve, vétkem nem engem terhel immár, hanem Jézust!

Te tudod-e már a magad részéről bizonyosan, hogy ez a fölmentés reád is érvényes? Láthatatlan különbség ez a hívő és a nem hívő ember között, de alapvetően lényeges! Tulajdonképpen itt kezdődik a hit, az élő hit, a hívő élet! Ott, hogy valami történik benned, belülről, láthatatlanul! Megváltozik az Istennel szemben való jogi helyzeted, mert elhitted, hogy Jézus elítéltetése számodra felmentést jelent a legsúlyosabb ítélet alól, és Jézus halála számodra jogosítványt jelent az örök életre. Hadd tegyem hozzá, ha még eddig ezt nem tudtad volna elfogadni: ebben a pillanatban is elhiheted, mert - tapasztalatból tudom: nincs olyan nagy bűn, neked sincs, amelyiknél még sokkal nagyobb ne volna Isten kegyelme, - nincs olyan hitvány, utálatos vétek, neked sincs, amit meg ne tudna emészteni Isten bocsánata! Én csak azt tudom mondani, hogy aki így hisz Jézus Krisztusban, arra érvényes az, amit Pál így mond: „Nem vagytok többé a törvény alatt, hanem a kegyelem alatt!” Aki ráutaltságában elfogadóan és befogadóan hisz a megfeszített és feltámadott Krisztusban, az máris nem a törvény, hanem a kegyelem hatálya alatt van! Ez az első döntő nagy különbség a hívő és nem hívő élet között! Ez pedig láthatatlan!

2) Egy másik láthatatlan valóság a Krisztusban újjáteremtett ember, az új ember, amely

sokkal valóságosabb, mint a régi, a lehanyatló az elmúló, az elporladó, az ítéletre és halálra adott első ember. Pál arra ösztönöz, hogy mindig azon fáradozzunk, hogy hozzuk helyzetelőnybe a Krisztusi új embert! Ne a bűnnek alávett régi romlott kívánságait teljesítsük, mint ahogy erről Kyle Idleman is vallott, hanem azt keressük, és azt tegyük, ami Krisztus Jézusnak kedves!

3) De ezeknek láthatatlan valóságoknak vannak látható következményei is, olyanok, amelyek az egész életre kihatnak, az élet minden megnyilvánulására. Mert - és Igénk alapján ezt kell harmadszor nagyon kihangsúlyoznunk: a kegyelem alatt való létemből éppen nem az következik, hogy élhetek tovább nyugodtan ugyanúgy, mint eddig, tehát nyakig benne a régi bűneimben, hiszen Isten úgymégbocsát, ó nem, sőt! Az, hogy Istentől nem büntetést, hanem kegyelmet kaptam: éppen nem tesz felelőtlené és könnyelművé, sőt ez tesz igazán felelőssé és szigorúvá önmagammal szemben! Így mondja ezt Pál:

„Megmaradjunk-e a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Távol legyen: a kik meghaltunk a bűnnek, mimódon élnénk még abban?”

A kegyelem által Isten egészen lekötelezi az embert, foglyul ejti. Mert micsoda a kegyelem? Meg nem érdemelt szeretet! És tudjátok, milyen fegyelmező, lekötelező, foglyulejtő ereje van a szeretetnek? Sokkal nagyobb, mint a haragnak, mint a büntetésnek, bosszúnak, vagy a szigorúságnak. - **Vrede Matildról**, a finn börtönök angyaláról jegyezték fel, hogy egyszer olyan rabot akart meglátogatni a cellájában, aki elkeseredésében szinte dühöngött. Kérlelték, ne tegye ki magát annak az állati brutalitásnak, ami egy ilyen látogatással járhat. De ő mégis bement. Alig hogy betette a lábát, a rab valami iszonyú ordító káromkodással rátámadt és úgy lökte ki a cellából a törekeny nőt, hogy a folyosó másik oldalán nekivágódott a falnak. De **Vrede Matild** amint magához tért, mosolyogva visszaszólt a dühöngő rabnak: holnap újra eljövök. Vasra akarták verni a rabot, de Matild nem engedte. És másnap, amikor újra bement hozzá, a megszelídült rab már úgy várta, hogy saját kezével söpörte föl a cellája követ, zsebkendőjét terítette a piszkos ülőkére és piruló szégyenkezéssel kért bocsánatot az előző napi viselkedéséért. Egészen leszerelte és foglyul ejtette a meg nem érdemelt, érthetetlen nagy szeretet!

Még sokkal inkább így van ez Isten irántunk való szeretetével.² Aki egyszer megtapasztalta, milyen nagy az Isten kegyelme, annak számára élete további folytatására nézve ez a meg nem érdemelt szeretet válik a legfőbb irányító és fegyelmező tényezővé. Az a mondás járja, hogy akit egyszer megverték, többé nem az, mint aki előtte volt. Ha pedig az, akit egyszer megverték, nem az az ember többé, aki előtte volt, akkor még inkább igaz az, hogy az ember, aki helyett egy másikat vertek meg, egy más valakit szegetek föl, egy más valakit végeztek ki: az az ember sem lehet többé az, aki volt, - mássá kell lennie! És mi mindnyájan ilyen emberek vagyunk, akik helyett valaki mást vertek meg, mást feszítettek föl, mást végeztek ki: az Isten Fia Jézust! Ez a tény mássá kell, hogy tegyen bennünket!

Ha van valami, ami ösztönöz minden jónak a cselekvésére s minden rossznak a kerülésére,

² „Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt. Minekutána azért most megigazultunk az ő vére által, sokkal inkább megtartatunk a harag ellen ő általa. Mert ha, mikor ellenségei voltunk, megbékéltünk Istennel az ő Fiának halála által, sokkal inkább megtartatunk az ő élete által minekutána megbékéltünk vele.” Róm 5:8 – 10.

akkor az éppen ez az érthetetlen nagy szeretet.³ Éppen azzal fegyelmezi Isten legjobban a benne hívő embert, hogy megbocsát neki, és emlékezetébe idézi: „Te ember, hiszen már megbocsátottam ezt vagy azt a bűnödöt, hogyan élhetnél hát még mindig benne!” A kegyelmet nyert ember nem azért igyekszik kerülni a bűnt, mert fél a büntetéstől, hanem azért, mert tudja, hogy Isten megbocsátott neki! Nincs nagyobb szomorúsága, mintha látja, hogy megint megbántotta valamivel azt, Aki olyan nagyon szereti! Nos, hát a kísértések, testi-lelki küzdelmek közben gondolj arra, hogy kegyelmet kaptál: majd meglátod, mekkora erőt jelent ez arra, hogy másként csináld, másként mondd, másként érezz, mint azelőtt!

4) Itt most már egészen gyakorlati dologról van szó, olyasmiről, ami nagyon is meglátszik a külső magatartásban. A hívő emberben történt valami, valami olyan titokzatosság, amit Pál a felolvasott Igében így fejez ki: „Meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek!” Bárhogyan nevezzük is ezt a merőben újat, azt senki nem tudja magából kitermelni, kisajtolni, kierőszakolni, mert az teljesen az Isten munkája rajtunk és bennünk. Ismerjük fel és ne álljunk ellene! Higgy Jézus Krisztusban! Egy misztikus halál és feltámadás, egy csodálatos átváltozás történik a Krisztusban hívő emberben. Nézzétek csak, ilyeneket mond Pál: „Eltemettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk. Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele eggyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is azok leszünk.” Azaz Jézus az Ő halálába és feltámadásába mintegy bevon bennünket. Jézus halála és feltámadása nemcsak értünk történt, hanem a mi nevünkben is, a mi képviseletünkben is. Valahogy olyanformán, - bocsássatok meg a hasonlatért, - mint amikor a magyar Vízilabda-válogatott győz valamelyik külföldi csapattal szemben, mi, akik nem játszottunk, sőt talán nem is láttuk a mérkőzést, azt mondjuk ugye, hogy győztünk! Győztünk, pedig ott sem voltunk. Mert azok ott a mi nevünkben is győztek, az ő győzelmük a miénk is! Így Jézus pedig a mi nevünkben, a mi képviseletünkben sokkal valóságosabban meghalt és feltámadott, mint amennyire valóságosnak érezzük a magyar válogatott győzelmét! Jézus nemcsak helyettem halt meg, hogy engem az örök haláltól, kárhozattól megmentsen, hanem az Ő keresztre feszített testében mintegy meghalt az én őemberem is, az, amelyik a bűn rabszolgája volt a maga szép és jó, csúnya és rossz tulajdonságaival együtt, és így a Krisztussal együtt való halál által felszabadultunk a bűn alól, mint egy rabszolga, amikor meghal, ezzel felszabadul a volt gazdája minden zsarnoksága alól. Egy halottnon nem lehet többé uralkodni. Meghalt. Nem tud többé zsarnoki urának, a bűnnek szolgálni. A kegyelem alá került ember a Jézussal együtt meghalt a bűnnek, a Sátánnak, a halálnak! Semmi köze többé hozzájuk! Meghalt! - Es feltámadott, megint együtt a Krisztussal, egy új életre! Istennek tetsző, embereket segítő, szolgáló életre.

És ez nem túlzás, nem képes beszéd, nem metafora, hanem minden valóságnál valóságosabb valóság. Nézzétek például a tékozló fiút! Amely pillanatban hazafelé vette az útját, tényleg feltámadt szerető atyja számára és igazán meghalt a disznók közötti tengődés

³ „Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást. Az Istent soha senki nem látta: Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és az ő szeretete teljessé lett bennünk: Erről ismerjük meg, hogy benne maradunk és ő mibennünk; mert a maga Lelkéből adott minekünk. És mi láttuk és bizonyosságot teszünk, hogy az Atya elküldte a Fiút a világ üdvözítőjéül.” 1Ján 4:9 – 14.

számára, - annak a könnyelmű, hiábavaló létnek, amely valójában a halálba vonzotta őt. De ez a halálba vonzó valami végleg meghalt benne. Megtérő emberek tesznek erről a halálról nagyon boldog bizonyosságot. Egy férfi mondta el, aki ugyancsak visszaélt a felesége türelmével és hűségével, hogy amikor rengeteg ocsmány bűnéért büntetés helyett bocsánatot kapott az Úrtól, csodálkozva tapasztalta, hogy a kegyelem elfogadásával együtt meghalt benne az a valami, ami eddig a paráznaság ígézetében és bűvöletében tartotta fogva és nem bírta szabadulni. Most egyszerre fölszabadult anélkül, hogy különösebben kellett volna küzdenie érte. - Egy másik férfi az itálnak volt a rabja. Már nagyon tragikus kezdett lenni a helyzete. Egyszer csak Isten kegyelme megragadta, megismerte Jézust és csodálatos módon ő is arról tett bizonyosságot, hogy mintha meghalt volna benne az állandó szomjúság gyötrő érzése, ami folyton az italt kívánta, ami rabul adta őt a szenvedélyének. Most nem is kell küzdenie a kívánsággal szemben, mert nincs kívánság, eltűnt belőle, mint amikor valaki meghal, úgy tűnt el belőle az a valami, aki az italt kívánta. Így mondta ezt Pál: „a mi ó emberünk ő vele megfeszítettetett.” Most már szabadon, minden megkötöttség nélkül új életet élhet az ember Istennek! Az Isten dicsőségére és felebarátjai javára!

Csak az a baj, hogy nem merjük magunkat ennyire valóságosan beleadni az Isten evangéliumának valóságába,⁴ a Krisztus halálába és feltámadásába! Nem merjük levonni a Krisztusban való hitünk végső következményeit. Nem merünk szembesülni meghalt állapotunkat és azonosulva Jézussal, „meghalni” együtt a Krisztussal! Nagyon akar még élni az ó-emberünk! Ameddig pedig életteret engedünk neki, addig mindig nyavalygó, bukdácsoló erőtlen lesz a keresztyén életünk. Mert csak amikor az Én, a nagy Én már nem él, hanem meghalt: akkor élhet bennem a Krisztus! Pál így vall erről: „Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus!”⁵

Mit tegyünk hát? Ezt mondja Pál: „gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban.” – Gondoljátok, vagyis tudatosítsátok magatokban, számoljátok tényként azzal, hogy Krisztussal meghaltatok! A váltság, vagyis Krisztus halála és feltámadása működő valóság, mint a gravitáció! Tekintsétek hát magatokat úgy, mint akik Őbenne szintén meghaltatok és feltámadtatok, s most már zavartalanul, teljes odaadással élhettek az Istennek!

Ha a kinyilatkoztatott evangélium igazságával és a Jézus hitével hittel nézel Krisztusra és csak Őreá nézel, akkor meg kell látnod, hogy vele együtt meghaltál a bűnnek és a bűn alá rekesztett világnak.⁶ Sőt följebb kell emelt látásodat a Feltámadottra és ugyanazzal a hittel látnod kell azt is, hogy Krisztussal együtt feltámadtál egy új életre! Ameddig így gyönyörködsz az Úrban, addig valóban történik benned egy misztikus halál és feltámadás! Nem önszuggesztió, nem beképzelés ez, hanem boldog valóság! Hidd Krisztus halála és feltámadása valóságos hatalmát! Amikor ezt teszed, láthatóvá válik a különbség a régi és az új

⁴ A Róma 1: 17 szerint az evangélium Isten saját (személyes) IGAZSÁGA, VALÓSÁGA! Ez ellen az igazság ellen vonul fel a bukott angyal hadainak minden hamisságserege. Isten eme igazsága kikerülhetetlenül és megkerülhetetlenül keresztezi minden egyes ember útját. Aki beleütközik ebbe a sziklába, menthetetlenül széttöri magát rajta. Akire pedig ez a mennyekből alágördülő szikla esik rá, menthetetlenül szétzúzza. Az igazság/valóság útját állók ellen Isten haragja jön a mennyekből, (Róma 1: 18) - mondja Pál.

⁵ „Krisztussal együtt megfeszítetttem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.” Gal 2:20.

⁶ „Nekem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki által nekem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.” Gal 6:14. Vö. Róm 7:14 és a Róm 8:20!

életed között!

Ha kész a szíved elfogadva belemerülni Krisztussal együtt az Ő váltságába, azaz halálába és feltámadásába, akkor nem volt hiábavaló az prédikáció, és nyugodt örömmel énekelheted a 426. dicséret 1. versével együtt:

Már keresztem vállra vetem
S érted mindent elhagyok.
Mindenem vagy, árva lettem,
Honja vesztett szív vagyok.
Vágyat, célt a múltnak adtam,
Nincs már bennem vak remény,
Mégis gazdag úr maradtam:
Isten és a menny enyém.
Ámen!

Vörösberény 2015. július 2.